

Wiesław Ochman, tenor (POL)

Wiesław Ochman podjął naukę śpiewu pod kierunkiem Gustawa Serafina (1955–1959) i Marii Szłapakové (1960–1963). Już w roku 1960 dostał posadę w Operze Śląskiej w Bytomiu, w roku 1963 stał się członkiem opery w Krakowie i od razu od następnego roku został solistą Teatru Wielkiego we Warszawie, gdzie zabłysnął jako Jontek w Halce Moniuszki. Karierę międzynarodową rozpoczął w roku 1967 w Berlinie jako Turiddu w Rycerskości *Wieśniaczej*. Pierwsze sukcesy odniósł np. Na festiwalu operowym w Glyndebourne (debiut jako Lenski w *Eugeniuszowi Onieginowi Czajkowskiego*) i Salzburger Festspiele. W roku 1972 występował w Operze Paryskiej, w Chicagu i San Franciscu. W roku 1975 w roli Arriga w operze *Sycylijskie nieszpory* Giuseppea Verdigo debiutował na scenie Metropolitniej opery w Nowym Jorku. Występował na największych scenach operowych np. Na mediolańskiej La Scale (1982), w Gran Teatre del Liceu w Barcelonie, w Buenos Aires, Madrydzie, Moskwie, Rzymie, Sewilli i Wiedniu. Współpracował z najznakomitszymi orkiestrami łącznie z wiedeńskimi lub berlińskimi pod kierownictwem Herberta von Karajana i Karla Böhma. Osobną dziedziną artystyczną działalności Ochmana jest muzyka oratoryjna. Nagrał wiele płyt dla najpoważniejszych firm fonograficznych, jak Deutsche Grammophon, Polydor, EMI, Decca, Supraphon i polska Muza. Spółka Naxos uznała go za pierwszego światowo znanego polskiego tenora od czasów Jana Kiepury. W roku 2001 został odznaczony Orderem Odrodzenia Polski II. klasy. Wiesław Ochman często występował w Czechosłowacji i w Czechach, często promował czeską muzykę również za granicą. W roku 1987 został zaproszony Vaclavem Neumannem i występował w unikatowym przedstawieniu *Świętej Ludmiły* Antonina Dvoraka z Czeską Filharmonią. Kilkakrotnie wystąpił na festiwalu Praska Wiosna. Dla spółki Orfeo nagrał *Armidę* Dvoraka. Wraz z Gabrielą Beňačkovą wystąpił na koncercie z utworem „Jeji pastorkyne“ w nowojorskim Carnegie Hall w roku 1988. Jego występ został uwieczniony na nagraniu firmy Decca w roku 1982, w wykonaniu wiedeńskich filharmoników kierowanych Charlesem Mackerrasem (wraz z Elisabeth Söderström, Evą Randovą i Peterem Dvorským).